

terer han ingen Parlamentarisme mere. Det ligger nemlig i det ærede Medlems hele Betragtningssmaaade, naar man kommer til at trække den frem til ene Aar efter det andet, og naar man kommer til at tænke over alle de Grundsætninger, som han har gjort sig til Talsmand for i de senere Aar (Modsigelse af Berg). Det nytter ikke, at det ærede Medlem fragaar det, for man har mange Exempler derpaa. Jeg skal saaledes nævne hans Optraeden i 1875; naar jeg sammenholder den med hans Optraeden nu, tror jeg, det skal vise sig, at det falder temmelig godt sammen. Det ærede Medlem var selv med til Overenskomsten i 1875; men da saa til Syvende og Sidst Landstinget foretog nogle Forandringer, og der var enkelte Medlemmer, som han fandt ikke gif frem paa en saadan Maade, som han havde tænkt sig, saa traadte det ærede Medlem op og fortalte os, — den Gang ligesom nu — hvilke Følgerne vilde blive deraf. Rigtignok kunde han ikke den Gang støtte Ministeriet Strup, men han forudsagde dog allerede, hvad Følgerne vilde blive, nemlig at vi vilde faae et Landstingsministerium. Jeg erindrer meget godt, at jeg den Gang sagde, hvad jeg vil sige nu, at dersom vi fik et Landstingsministerium, var der ikke mange Medlemmer her, som havde større Skyld derved deres Udtalelser end det ærede Medlem, og det Samme vil jeg sige endnu overfor det ærede Medlem, at saadanne Udtalelser som dem, han kom med i Dag, ere af den Bessaffenhed, at jeg virkelig begynder alvorlig at reise det Spørgsmaal for mig selv: Er det en Demokrat, der taler saaledes. (S. Rjær: Det er en ganske egen Slags Demokrat!). Ja, det ærede Medlem siger, at det er en ganske egen Slags Demokrat, og det forsikrer jeg det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds om, at han vil finde mange virkelig gode Demokrater, Folk, der endog saa have været Demokrater længe før han, der mene det Samme. Dernaest udtalte det ærede Medlem sin Forundring over, at vi i Aar kunde komme til at bevilge en Finanslov; men ligesom jeg gjorde det før med Hensyn til Aaret 1875, skal jeg minde om den Stilling, det ærede Medlem indtog i et lignende Tilfælde som det her foreliggende. Det Ministerium, hvormed der den Gang var Tale, havde ganske vist ikke udstedt nogen provisorisk Finanslov; men det havde udstedt en kongelig Haandskrivelse, vi havde givet det en Mistillidsadresse, vi havde negtet det en Finanslov, og dog stod det ærede Medlem her i Tinget og raadede os til at give dette Ministerium en Finanslov. Nu er det derimod paa een Gang blevet saa overordentlig galt fra vor Side, at vi ville give det nuværende Ministerium en Finanslov, og jeg tillader mig derfor at minde ham om, hvorledes han tidligere selv har staaet, fordi det kan være rart nok og saa at se, hvorledes det ærede Medlems Konsekvens har været af og til. Det ærede Medlem

gif endog saa saa vidt i sit Angreb paa os, at han saa at sige opfordrede Regjeringen til at opløse Folkethinget. Jeg tror, at det er noget af det, jeg vilde falde det mest Betegnende i det ærede Medlems Stilling. Det ærede Medlem støtter sig maaffe til Grundlovsværneforeningen. Det kunde være, at Udsaldet af Grundlovsværneforeningens Bestemmelser adskillige Steder kunde blive af samme Bessaffenhed som Landstingsvalget i Varde. Forøvrigt synes det mig, at det er en noget forunderlig Fremgangsmaade af det ærede Medlem at træde op paa den Maade lige overfor det nuværende Ministerium, idet han ligefrem lover det sin Støtte. Det forekommer mig, at det Ministerium, som har udstedt en provisorisk Finanslov, behøver man ikke at udtale nogen Mistillid eller Iffe-Mistillid til fra nogen Side. Enhver kan sige sig selv, at med det Ministerium, som udsteder en provisorisk Finanslov, kan man ikke forhandle uden af Tvang. — Det ærede Medlem taler bestandig om Klarhed i Situationen og om at indtage et klart Standpunkt; men jeg synes, at det ærede Medlems Optraeden i denne Samling har været alt Andet end klar. Det er først nu, det ærede Medlem begynder ligesom at gjøre et lille Tilløb til at ville indtage et klart Standpunkt, og endda har jeg ikke været i Stand til at kunne forstaa, hvad det ærede Medlem vil. Jeg synes, at hvis det ærede Medlem vil have Ord for at have indtaget et klart Standpunkt, skulde han have begyndt ved Finanslovens 1ste Behandlings første Dag og sagt Ministeriet lige ud: Et Ministerium, som har udstedt en provisorisk Finanslov, kunne vi ikke have Noget at bestille med. Det talte det ærede Medlem ikke Noget om den Gang. Senere sagde det ærede Medlem, at han vilde indtage en neutral Holdning, men hans Neutralitet var, saa vidt det var ham muligt, at mistænkeliggjøre sine Partifæller. Det er det klare Standpunkt, han indtager. Nu er hans Standpunkt det, at han beiler til, at Ministeriet kan blive siddende. Det er i mine Dine et mindre end klart Standpunkt. I det Hele taget forekommer det mig, at den megen Tale om at negte Finansloven have vi faaet nok af. Vi have negtet Finansloven, og vi have forsøgt Adskilligt paa Finansloven, og det har ført til, at vi fik en provisorisk Finanslov, men det førte ikke til, at vi fik nogen anden Regjering. Nu skal jeg indrømme det ærede Medlem, at konstitutionelt taget er det sikkert, at en Regjering, som har udstedt en provisorisk Finanslov, kan man ikke godt forhandle med; men naar man veed, at hvis der ikke forhandles, bliver Følgen atter en provisorisk Finanslov, og naar man saa hører, hvad det ærede Medlem har i Baghaanden til at gennemføre sine Principer, saa bliver man noget betænkelig ved det ærede Medlems Politik, thi at stole paa den moraliske Kraft og vedblive at stole derpaa... (Lh. Niel-